

i Køjen.“ Det var altsaa ikke alene den sidste Morgen paa Togtet, men Barfod aflægger det Vidnesbyrd, at With, naar han var Dagvagt, og den anden Kadet laa nede i sin Køje, brugte at sprøjte Vand ned paa ham. Det forekommer dog virkelig mig at være en saa mærkelig Fremgangsmaade paa en saadan Skole, at der nok kan være Grund til at drage den frem. Jeg skal endnu kun nævne et eneste Tilfælde. Der staar i Forhørene, at enkeltvis fremstode Kadetterne Ravn, Prytz og Kalckar, og de fortalte, at den sidste Morgen, „Absalon“ var paa Togt, sloges man nede i Messen med saakaldte Ranselribber — det er nogle lange Stokke — og de, der laa neden under, skulde jo forsvare sig, og saa havde de noget, der kaldes Køjestjærter — det skal være saadan nogle lange Reb eller Tampe. Saaledes sloges de, og nu oplystes det saa i Forhørene, at den stakkels Schwanenflügel laa nede i sin Køje, og de andre forbød ham paa det strengeste at springe op; han kunde vove paa at løbe fra at faa de Klask, han skulde have; han havde bare at blive liggende, til de havde behandlet ham, som de vilde, han skulde behandles. Dette er bevidnet af Kadetterne Ravn, Prytz og Kalckar. Nu skal jeg som sagt ikke trætte det høje Ting med at gennemgaa flere af disse Forhør. Jeg vil kun til Slutning opholde mig ved et eneste; thi det forekommer mig, at dette ene Forhør er meget mere værd end de øvrige. Som jeg tillod mig at sige i Begyndelsen af min Tale, ere de forhørte dels tjenstgørende Officerer, dels Kadetter og Aspiranter, og saa vide vi jo nok, hvordan det gaar, at det ikke er saa let en Sag endda at sige, hvad man har hørt, eller hvad man ved; thi det kan komme en til Skade siden. Men dette gælder ikke om den Mand, jeg omtalte, en Kandidat i Teologien, som hedder Bertel Clemens Christian Fuglsang her af Staden. Han fortæller, at han om Fredagen, som Schwanenflügel var bleven begravet om Onsdagen, paa en Villa i Hellerup her uden for Kjøbenhavn, havde været sammen med Kommandør Schwanenflügel, Fru Schwanenflügel og en yngre Broder af den afdøde. Og han forklarer da, hvorledes Samtalen blev ført mellem dem, der var sammen den Eftermiddag; og det forekommer mig, at denne Forklaring giver den allerklareste Forestilling om, hvordan denne Sag er gaaet til. Fremstillingen deraf fylder næppe en Side i Forhørene, og med den ærede Formands Tilladelse, skal jeg tillade mig at oplæse, hvad dette

Vidne siger. Han siger: „Det blev saaledes sagt af Kommandørinden, at hendes Søn i den Maaned, han var ude med „Absalon“, naar undtages de allerførste Dage, næsten uafbrudt har været udsat for en sundhedsfarlig Behandling af Kadet With, om hvem Kommandøren brugte det Udtryk: dette Umenneske. Den sundhedsfarlige Behandling bestod i Overhældning af Vand, og det var ikke en enkelt Gang, at With havde heldt Vand paa ham, men With havde mange Gange heldt Pøse af Vand ned i Køjen til afdøde. Det blev sagt, at afdøde havde fortalt, at han havde ligget i vaade Tæpper næsten hver eneste Nat i henved en Maaned, men det blev tillige sagt, at dette mulig noget skyldtes Køjens Beliggenhed under Skylighet, der ikke var tæt. Der blev endvidere sagt af Kommandørinden, at Sønnen havde fortalt, at da han en Morgen havde taget sin vaade Uldtrøje af, blev han af With, mulig ogsaa af nogle andre, overdænget med koldt Vand. Det forekom Komparenten, at der blev sagt, at Vandet blev sprøjtet paa ham med en Sprøjte. En af afdødes Kammerater, Holm, havde sagt til Kommandørinden, at han i et Forhør turde vedstaa, at denne Behandling varede en halv Time — hvad vi ogsaa have hørt af Forhørene, at Hr. Holm har bekræftet. Medens afdøde var sygemeldt som Følge af en daarlig Fod, blev han daglig udkældt og overfuset af With, bl. a. udkældt for Drivert, fordi han ikke kunde bestille noget. Det var medens afdøde saaledes var sygemeldt, at With en Dag kaldte ham ud af Sygelukafet og med Hjælp af sin Broder tømte en Spand Vand over ham. Det blev sagt, at han derefter sad hele Dagen med de gennemblødte Klæder paa Kroppen, men ganske vist intet om, at With eller nogen anden skulde have forhindret ham i at skifte Klæder.“ Saa sagde dette Vidne, at derpaa „blev det omtalt, at With meget ofte firede Køjen ned, naar Gustav Schwanenflügel havde lagt sig i den, og saa forbød de andre Kadetter at hjælpe afdøde med at lægge Tæpperne op i Køjen igen.“

Nu have vi jo set, hvor strengt det gaar til ude paa Kadetskolen, at det ligefrem er en stor Naadessag at slippe igen og blive Søofficer. Og naar man nu — som jeg — er aldeles overbevist om, at vor Marineminister personlig er en meget human Mand, saa maa man undre sig over, at en Kadet som With, om hvem det er slaaet fast atter og atter i Forhøret, at han har opført sig, som det